

Працював у донорських проектах АМР, ГЕФ-ЮНЕП, Швейцарського національного наукового фонду та ОБСЄ. Член редколегії наукового журналу "Environmental Research, Engineering and Management", (Литва), експерт ОБСЄ.

Нагороди: медаль Президії Верховної Ради СРСР, "В пам'ять 1000-ліття Києва" (1983 р.), пам'ятна медаль з нагоди 15-річчя Асоціації міст України (2006 р.).

ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРІВНА ЛЮБИЦЕВІЙ – 60!

Народилася Ольга Олександрівна 13 травня 1953 р. у Мінську (Білорусь).

У 1977 р. закінчила кафедру економічної географії Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка за спеціальністю "географ, економіко-географ, викладач". З того ж року – інженер науково-дослідного сектора, 1979–1983 рр. – аспірант кафедри економічної географії географічного факультету Київського університету. З 1983 р. – молодший науковий співробітник.

У 1985 р. захистила кандидатську дисертацію "Територіальна організація галузевого комплексу сфери обслуговування (на прикладі автотехобслуговування в Українській РСР)" за спеціальністю 11.00.02 – економічна та соціальна географія (науковий керівник – к.е.н., доц. С.І. Ішук).

З 1990 р. – завідувач навчально-методичної лабораторії геоінформації і туризму, асистент (1991 р.), з 1996 р. – доцент кафедри країнознавства і туризму.

У 2003 р. захистила докторську дисертацію "Геопросторова організація туристичного процесу" за спеціальністю 11.00.02 – економічна і соціальна географія.

З 2005 р. – професор, з 2006 р. – завідувач кафедри країнознавства і туризму,

Читає курси: "Ринок туристичних послуг", "Географія населення, культури і релігії", "Організація послуг гостинності в туризмі", "Вступ до фаху: туризмознавство", "Туризмологія".

Наукові інтереси: проблеми соціальної географії, географії культури та релігії, сфери послуг, географії та організації туризму, готельної справи, дослідження вітчизняного та світового туристичного ринку.

Автор понад 200 наукових і методичних праць, зокрема: "Географія релігій" (1998 р.), "Ринок туристичних послуг (геопросторові аспекти)" (2002, 2006, 2009 рр.), "Методика розробки турів" (2003, 2008 рр.), "Туристичні ресурси України" (2007 р.), "Туризмознавство: вступ до фаху" (2008 р.), "Паломництво та релігійний туризм" (2011 р.), співавтор підручника для 10 класу загальноосвітньої школи "Економічна та соціальна географія світу" (1997, 1998, 2000, 2002, 2004, 2006 рр.).

Член Науково-методичної комісії з туризму МОН України, член робочої групи з розробки Галузевого стандарту вищої освіти з напрямку "туризм". Член Експертної ради з культури, мистецтва і туризму Центру оцінювання якості освіти і ліцензування та експерт МОН України з напрямку "туризм". Голова Науково-методичної комісії Асоціації навчальних закладів України готельного і туристичного профілю. Академік Академії туризму України. Академік Академії наук вищої освіти України.

Нагороди: відмінник освіти України, почесний працівник туризму України, грамоти Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, Міністерства культури України, подяки ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

НАТАЛІЇ ПЕТРІВНІ ГЕРАСИМЕНКО – 60!

Народилася Наталія Петрівна 8 лютого 1953 р. в Києві.

Випускниця кафедри фізичної географії Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1975 р.).

По закінченню університету працювала в Інституті географії АН України, починаючи від інженера до провідного наукового співробітника. Вихованка палеогеографічної школи д.г.-м.н. М.Ф. Веклича, під керівництвом якого у 1985 р. захистила кандидатську дисертацію "Реконструкція палеоландшафтів Київського Придніпров'я (плейстоцен і пліоцен)".

У 2004 р. в Інституті географії НАН України захистила докторську дисертацію "Розвиток зональних ландшафтів території України у четвертинному періоді" за спеціальністю 11.00.04 – геоморфологія та палеогеографія.

У Київському університеті – з 1987 р., з 2005 р. – професор кафедри землезнавства та геоморфології.

Викладає курси "Палеогеографія з основами палеоекології", "Палеогеографія антропогену", "Палеоландшафтознавство", "Методи палеогеографічних досліджень", "Методи аналітичних досліджень четвертинних відкладів", "Геоархеологія", "Палеоекологія" та веде науково-дослідницький практикум із палеогеографії антропогену.

Досліджує палеогеографію та стратиграфію четвертинного періоду, вивчає еволюцію плейстоценових і голоценових ландшафтів, палеоекологію давньої людини на території України у співробітництві з геологами та археологами. Основні методи дослідження – палеопедологічний та спорово-пилковий, направлені на реконструкцію давніх ґрунтів та рослинності як індикаторів давніх ландшафтів та клімату.

Автор і співавтор близько 300 наукових публікацій, 20 монографій, атласів та брошур: "Методика реконструкції природи Середнього Придніпров'я в пізньому кайнозое" (1982 р.); "Основы методики изучения древней природы" (1983 р.); "Палеогеография Киевского Приднепровья" (1984 р.); "Палеогеографические этапы и детальная стратиграфическая схема плейстоцена территории Украины" (1984 р.); "Палеоландшафты правобережья Киевского При-

днепровья (поздний кайнозой)" (1988 р.); "Палеогеографические этапы плиоцена и плейстоцена Западного Донбасса" (1991 р.); "Стратиграфическая схема четвертичных отложений Украины" (1993 р.); "Стратиграфическая схема плиоценовых отложений Украины" (1993 р.); "Этапность развития природы Донбасса в голоцене и позднеледниковье" (1994 р.); "Проблеми охорони геологічної спадщини України" (1999 р.); "The Middle Paleolithic of the Western Crimea" (1999 р.); "The Middle and Upper Paleolithic of the Eastern Crimea" (2004 р.); "Kabazi II: the Last Interglacial occupation, environment and subsistence" (2005 р.); "Paleoenvironment of the Crimea during the Last Interglacial" (2005 р., співавт.); "Kabazi V: interstratification of the Micoquain and Levallois-Mousterian camp sites" (2007 р.); "Острів Зміїний. Природа і люди" (2008 р., співавт.); "Основи палеогеографії четвертинного періоду" (2010 р.); "Просторово-часова кореляція палеогеографічних умов четвертинного періоду на території України" (2010 р.), карт до Комплексного атласу Київської області, Національного атласу України та Історичного атласу України.

Проводить експедиційні роботи на території України – від Закарпаття до Донбасу, від Чернігівського Полісся до Південного берегу Криму. Відвідала майже всю Європу, країни Середньої Азії, Австралію, США, Єгипет, Індію та Туреччину як учасник численних наукових конференцій та міжнародних проєктів.

Член стратиграфічної комісії Міжнародної спілки четвертинників INQUA, член міжнародної комісії із четвертинної стратиграфії Європи, член редакційної колегії міжнародного журналу *Quaternary International*, віце-президент Українського національного комітету Міжнародної спілки четвертинників.

ВАЛЕНТИНУ КИРИЛОВИЧУ ХІЛЬЧЕВСЬКОМУ – 60!

Народився Валентин Кирилович 23 грудня 1953 р. в селищі Хотів Києво-Святошинського району Київської області.

У 1976 р. закінчив кафедру гідрології суші географічного факультету Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка за спеціальністю гідрологія суші, спеціалізація гідрохімія.

1976–1978 рр. – інженер, старший інженер, у 1979–1988 рр. – молодший, у 1988–1989 рр. – старший науковий співробітник проблемної науково-дослідної гідрохімічної лабораторії географічного факультету цього університету. Одночасно у 1978–1982 рр. навчався в заочній аспірантурі на кафедрі.

У 1984 р. у Гідрохімічному інституті (м. Ростов-на-Дону, Росія) захистив кандидатську дисертацію "Зміна хімічного складу річкових вод басейну Верхнього Дніпра під впливом антропогенного фактора" за спеціальністю 11.00.10 – гідрохімія (науковий керівник – д.геогр.н., проф. В. І. Пелешенко).

1988–1989 рр. проходив наукове стажування та читав лекції в Бухарестському університеті (Румунія).

З 1989 р. – доцент, з 1997 р. – професор кафедри гідрології та гідрохімії.

У 1996 р. у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка захистив докторську дисертацію "Оцінка впливу агрохімічних засобів на стік хімічних речовин та якість поверхневих вод (на прикладі басейну Дніпра)" за спеціальністю 11.00.07 – гідрологія суші, водні ресурси, гідрохімія.

З 2000 р. завідувач кафедри гідрології та гідрохімії. Ініціатор перейменування кафедри на гідрології та гідроекології (2002 р.).

Читає спецкурси: "Основи гідрохімії", "Водопостачання та водовідведення", "Гідрохімія Світового океану", "Екологічні аспекти очистки вод", "Бальнеологічна гідрохімія".

Наукові інтереси: дослідження, присвячені теоретичним основам формування хімічного складу поверхневих вод під дією техногенних чинників, з проблем регіональної гідрохімії, запобігання забруднення водних об'єктів стічними водами, впливу агрохімічних засобів на якість природних вод. Розробив відомчий нормативний документ стосовно ведення моніторингу якості вод на транскордонних річках в системі Держводгоспу України з урахуванням вимог Водної рамкової директиви ЄС.

На основі багаторічних гідрохімічних і гідрологічних досліджень на експериментальних водозборах Богуславської, Придеснянської і Велико-Анадольської водобалансових станцій започаткував новий науковий напрям у гідрохімії – агрогідрохімія.

Автор понад 250 наукових праць, серед яких 30 книг, в т.ч. 20 монографій, зокрема: "Роль агрохімічних засобів у формуванні якості вод басейну Дніпра" (1996 р.), "Вплив сульфатного карсту на хімічний склад природних вод у басейні Дністра" (2002 р.), "Гідроекологічний стан басейну Західного Бугу" (2006 р.), "Гідролого-гідрохімічна характеристика мінімального стоку річок басейну Дніпра" (2007 р.), "Водні ресурси та якість річкових вод басейну Південного Бугу" (2009 р.), "Гідроекологічний стан басейну Горині в районі Хмельницької АЕС" (2011 р.), "Гідрохімічний режим та якість води Інгульця в умовах техногенезу" (2012 р.); 6 підручників – "Водопостачання і водовідведення: гідроекологічні аспекти" (1999 р.), як співавтор – "Гідрохімія України" (1995 р.); "Загальна гідрохімія" (1997 р.); "Загальна гідрологія" (2008 р.); "Основи океанології" (2008 р.), "Основи гідрохімії" (2012 р.) і 11 навчальних посібників.

Зараз розробляє основи гідрохімії регіональних басейнових систем.

Експедиції: Шацькі озера, ріки Прип'ять, Дніпро, малі водні об'єкти м.Києва, Південний Буг (відпрацювання швидкісного методу дистанційного відбору проб з вертольоту разом з ученими Гідрохімічного інституту, Росія), спільно з румунськими вченими – Сулинське і Георгієвське гірла Дунаю, ріки Південних Карпат і Трансільванського плато, північно-східна частина Чорного моря.

Голова спеціалізованої ради по захисту докторських і кандидатських дисертацій за спеціальностями 11.00.07 і 11.00.09, (з 2003 р.). Заступник голови науково-методичної комісії з гідрометеорології науково-методичної ради Міністерства освіти і науки України, голова комісії з гідрології та гідроекології Українського географічного товариства.

Засновник та відповідальний редактор редколегії періодичного наукового збірника "Гідрологія, гідрохімія і гідроекологія" (з 2000 р.). Член редколегій: журналів "Екологія довкілля та безпека життєдіяльності", "Водне господарство